

Министерство на земеделието.

През 1912 г. столичната Окръжна палата обявява конкурс за построяването на собствено здание. Избрано е международно жури от изтъкнати френски, италиански, австрийски и български архитекти, което трябва да оцени постъпилите проекти за сграда на Окръжната палата. Журито е единодушно: най-добри са идеите на известния български архитект Никола Лазаров.

Избухването на Първата световна война забавя проекта. Строителството започва 8 години по-късно – през 1920 г. Сградата е завършена през 1927 г. и в нея се настаняват чиновниците на Окръжната палата. Постепенно в нея се събират всички окръжни служби: Окръжната сметна палата, Окръжното управление, Окръжните медицински и ветеринарен лекари, Окръжните инженери и архитекти, Окръжните училищни инспектори, Окръжното контролно бюро по мерките и теглилките. Както и Постоянната комисия с бюрата си, Дирекцията на статистиката, Лесничейството и Районният горски инспектор.

Земеделско министерство става след 9 септември 1944 г.

Архитектурата е барокова, с извита фасада, 2 кули и купол в централната част. Главната фасада е богато украсена с декоративни елементи – каменни колони и балкони с балюстради. Прозорците са много красиви. Кулите с часовника са в стил сецесион.

Интериорът е оформен с мраморни колони и просторни стълбища, парапети от ковано желязо, гипсови орнаменти, позлата, цветни мозайки, дърворезби и големи стъклени полилеи. В голямата заседателна зала се влиза през красива врата с дърворезби. Подът е от чешки глазирани плочки. Височината ѝ е над осем метра, с елипсовиден обилно декориран таван.

Никола Лазаров е сред първите българи, получили образование в чужбина и носители на официалното звание „архитект“. Роден е в Карлово през 1870 г. в рода на заможна и уважавано семейство. Печели стипендия от Министерството на просветата и заминава да учи в Париж. Вписан е и в листата на „Възпитаниците на цивилната листа на княза“, за да може да се издържа във френската столица. Той е първият архитект у нас, който открива собствено бюро. Негови са проектите на над 60 забележителни сгради в София и в страна. Сред тях са: Паметникът на освободителите и Паметникът на загиналите в Сръбско-българската война – 1885 г. в Русе; Обществена баня в Плевен – 1905 г. (днес галерия Светлин Русев); Централен военен клуб в София – 1907 г.; Военен клуб в Пловдив – 1908 г.; Българска централна кооперативна банка на улица „Иван Вазов“ № 1 в София – 1910 г.; Драматичен театър във Варна – 1911 г.; Основната сграда на двореца Врана край София -1914 г.; Дворецът Евсиновград, доизграден заедно с арх. Херман Майер; Търговска гимназия (днес Икономически университет). Повечето от неговите сгради са паметници на архитектурата с принос в културно-строителното наследство на България.

През септември 1926 г. Б. Андреев описва във вестник „Пряпорец“ сградата по следния начин: „Немалко пристигащи от гарата по булевард „Христо Ботев“ гости от провинцията и чужбина на тъгла на булеварда и ул. „Пиротска“ спират файтона или автомобила за малко, за да се полюбуват на това здание, което и в далечината със своите гиздави кулички изглежда гигант, като едно красиво чудовище, което едновременно буди удивление и възторг у зрителите, мами и привлича веднага вниманието им. Мнозина са имали случая да разглеждат отвън този колос, без да са

имали възможност да влязат вътре му и го разгледат; поради това за вътрешното му устройство те нямат представа, а и не всички знаят добре предназначението му. Ако влизането в него беше позволено за любопитните, всеки ден с хиляди столичани и провинциалисти биха влизали вътре; но това засега е невъзможно, понеже там се работи усилено и като така не е изключена възможността да пострада някой при бързата, усложнена и твърде интензивна работа.”